

ning, som hun opnaaer ved Ægteskab, og som der af Hensyn til hende kunde synes at være Opfordring til saavidt muligt at fremkalde ved at tilstaae den Skyldige Straffrihed, naar han ægter hende, netop vil forstyrres ved Mandens Straf. Men herimod kan de ogsaa gjøres den Indvending, at det er unaturligt og uforeneligt med Retfærdighedens Fordringer, at Strafansvaret for nogle af de groveste Forbrydelser skal kunne bortfalde ved en Æstergivelse fra private Personers Side, og deels erindres, at det, naar hensees til Ægteskabets sædelige Betydning og til, at det er en Betingelse for sammes Lykke, at det hviler paa en Grundvold af gjensidig Kjærlighed og Agtelse, turde være saare tvivlsomt, om det er rigtigt paa en Maade at fremtvinge et Ægteskab under de forudsatte Omstændigheder. Ligesom en saadan Bestemmelse vel endog i enkelte Tilfælde, navnlig i de i § 168 omhandlede, kunde tænkes at foranledige, at Gjerningsmanden gaar videre end fra først af paatænkt, for at naae til Ægteskab og derved undgaae Straf, saaledes vilde den Omstændighed, at det afgang af Familien eller Fruentimmeret selv, om Forbryderen skulde komme til at lide en betydelig Straf eller ikke, lettelig kunne medføre et meget stærkt Tryk af forskjellig Slags paa de Vedkommende og derved maaskee ofte fremtvinge et Samtykke til Ægteskab, som man under andre Omstændigheder paa ingen Maade vilde have givet. I det virkelige Liv vil det derhos, naar ikke meget graverende eller Opfigt vækkende Omstændigheder have været forbundne med en Voldtægtsforbrydelse, neppe let see, at der skulde blive anlagt Sag, naar de Vedkommende ønske den nedhyset og foretrække at indgaae Ægteskab, og i ethvert Fald vil under særdeles Omstændigheder Straffens Æstergivelse kunne indtræde ad Benaadningsveien. At der ikke i Straffeloven kan blive Tale om det krænkede Fruentimmers Ret til at vinde Ægteskab med Voldsmanden, jfr. D. L. § 6—13—16, er en Selvfølge; iøvrigt vil vistnok en saadan Ret, forsaavidt den hjemledes ved den nævnte Lovartikel, bortfalde, naar denne i det Hele hæves.

De Forbrydelser, som ere Gjenstand for Udkastets Bestemmelser i §§ 170—172, have

vel det kvalificerende Moment tilfælles, at umodne eller umyndige Personers Svaghed misbruges til Tilfredsstillelse af den sandelige Lyst, men iøvrigt er der en væsentlig Forskjellighed imellem dem. Om nogen egentlig Forførelse af de i § 170 omtalte Pigebørn under 12 Aar, hos hvilken den sædelige Bevidsthed overhovedet ikke kan antages endnu at være udviklet, kan der ikke ret vel være Tale, men det Skammelige i at bedrive Utugt med deslige Børn ligger navnlig paa den ene Side i den Fare, deraf kan fremgaae for Børnets hele Væsen, saavel i fysisk Henseende som med Hensyn til Undergravelsen og Forstyrrelsen af den qvindelige Blufærdighed, og paa den anden Side i den Fæisthed og Uteerlighed, der viser sig i en saa unaturlig Tilfredsstillelse af de sandelige Drifter. Straffen for dette Forhold synes med Hensyn hertil ikke at burde sættes under Strafarbejde, jfr. og den følgende § 174, og man har meent, at det vilde være rigtigt at bestemme Maximum til 8 Aar, i hvilken Henseende erindres, at Straffebestemmelsen jo omfatter ikke blot oftere gjentagen Forbrydelse af samme Slags, men ogsaa det Tilfælde, at Forbrydelsen er begaaet med et større Antal forskjellige Pigebørn, maaskee paa den meest opværende Maade. Ved Tilføiningen af den Sætning: „forsaavidt Gjerningen ikke medfører højere Straf“, sigtes til, at den tillige efter Omstændighederne kan fremtræde som Voldtægt eller Voldsfam. — Derimod fremtræder væsentlig Forførelsesmomentet i Udkastets § 171, hvis Forudsætning derfor deels er, at den sædelige Bevidsthed ialtfald er begyndt at udvikles hos Pigebarnet, om den end ikke er modnet hos hende, og deels at hun ikke allerede er sædelig fordærvet, hvilket antydes ved Udtrykket forfører. Ved at sætte Aldersgrænsen opad til det 16de Aar har man haat for Die, at Pigen i Reglen først med denne Alder kan antages at være nogenlunde legemlig udviklet og at have naaet den aandelige Modenhed, der kræves, for at hun ret kan forstaae og vide at værge sin qvindelige Ære; i Mangelen af denne Modenhed er det netop, at det Forbryderiske ved at forføre et Pigebarn i den nævnte Alder fra det 12te indtil det 16de Aar ligger. Derhos har ved Valget af den